

χρόνος ἐφαίνετο μακρότατος. Νέαν προσπάθειαν καταβαλοῦσα, κατόρθωσε νὰ ρίξῃ ἐκ νέου τὸ δίκτυον· ἀλλ' ὁ ἰχθύς θορυβηθεὶς, ἀνέπλευσε κατὰ τὴν πορείαν τῶν ρευμάτων καὶ ἔστη οὐχὶ μακρὰν ἐκείθεν μεταξὺ δύο εὐμήκων βράχων.

Ἡ νεανὶς ἠκολούθησεν αὐτόν. Ἐβαινεν ἀπορροφωμένη ὑπὸ τοῦ θαυμάσιου τῆς ψυχαγωγίας καὶ ἐπιλανθανομένη τῆς παρουσίας τοῦ χρόνου, διατρέχουσα δὲ τὸ ἀνδρῶν ἐβόων ἀδυναμιότητος μέχρι τῆς πρὸς τὴν Νεβίλλην ὁδοῦ. Ἐδύοιδεν ἅπασι ἔτι τὰ νῆμα μετ' ἐπιτυχίας οὐχὶ πλείονος, ἀλλ' εἶδε τὸ διωκόμενον θῦμα καταφεύγον εἰς ὕψωσις εὐρισκόμενον πρὸς ἀνδρῶν παρὰ τινὰ μύλον ἰδιοκτητοῦ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ὅτε ἐξερχόμενος αἰφνης ἐκείθεν ὁ Λαρόκ μετὰ τοῦ μυλωθροῦ, ἔβη πρὸς τὸν λειμῶνα διευθυνόμενος πρὸς τὸ ἐργοστάσιον.

Οὗτος πρὸ τῆς θέας αὐτῆς ἔστη, καὶ ἀντὶ τοῦ νὰ μακρυνθῇ, προσήγγισε τὴν ὄχθην, ἥ δὲ κόρη ροδοπόρφυρος, τὴν κόμην ἔχουσα περιπεπλεγμένην συνεπείᾳ τῆς ἀνὰ μέσον τῶν πολυκλάδων δένδρων ἐσπευσμένης διόδου, καὶ τὴν ἐσθῆτα διὰ βροχόν, ἀμβλυποῦσα πρὸς τε τὸν μύλον, τὸν μυλωθρόν καὶ τὸν νεανίαν, πρὸς μόνον δὲ τὴν κατάκτησιν τῆς ἐνύδρου λείας σκοποῦσα, ἀπεφάσισε τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ κατ' ἰδίαν νὰ καταδιώξῃ αὐτὴν ἐν ἀνάγκῃ μέχρι νυκτός.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν παρεσκευάζετο ὅπως ἅπασι ἔτι μαστίδῃ ἀγόνως τὸ ὕδωρ, ἤκουσε φωνὴν κρᾶζονσαν πρὸς αὐτήν.

— Δεσποινίς, ἂν μ' ἐπιτρέπτε νὰ σᾶς ἀπευθύνω συμβουλὴν τινά, ἐξασκήσατε ἥττονα ἰσχὺν καὶ ὀλίγη περισσοτέραν εὐκνησίαν.

Ἦλθε τότε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀντικρὺ αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἐναντίας ὄχθης, εἶδε τὸν Λαρόκ μετὰ τοῦ μυλωθροῦ παρατηροῦντας αὐτήν.

— ὦ! κ. Λαρόκ, ἀνέκραξεν ἐρυθριῶσα, ἐν ὁποίᾳ καταστάσει μ' εὐρίσκετε!

— Δεσποινίς, συγχωρήσατε τὴν ἀδιακρισίαν μου: ἐξερχόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ρουλέ σᾶς εἶδον εἰς τὸ ἄγρον τῆς ἀλευτικῆς σας ζέσεως, καὶ ἐπέτρεψα εἰς ἑμαυτόν...

— ὦ! γνωρίζετε λοιπὸν ν' ἀλειψτε τρώκτας;

— Ποιὸ ὀλίγον, ἀλλ' ὁ Ρουλέ εἶναι πολὺ δεξιώτερος ἐμοῦ.

— ὦ, ὄχι! ἀνέκραξεν ὁ μυλωθρός, ὑμεῖς δύνασθε νὰ ἐξελέγχητε τὰ λάθῃ μου.

— Τί θὰ πράξωμεν;

— Ἴδου ὁ ἀμετάτρεπτος κανὼν: πρῶτον δεξιότης, δευτέρου ὑπομονή, τρίτη οὐδόλως!

— Καὶ ἀσκήσεις, πολλὰ ἀσκήσεις, προσέθηκεν ὁ μυλωθρός.

— Πόσον εἶναι εὐκόλουν καὶ ὅμως δύναμαι νὰ τὸ κατορθώσω, εἶπεν ἡ κόρη μετ' ὕψους ἀποθαγγύνσεως καὶ ἐκ τούτοις ὁ ἰχθύς εἶν' ἐδῶ, τὸν βλέπω! ἄχ! δὲν θὰ δυνῶμαι νὰ τὸν συλλάβω!

Ἐξημμένη δὲ καὶ μετ' ἀστραπτόντων ὀμμάτων πληττούσα διὰ τοῦ ποδὸς τὴν παρῆσαν τοῦ λειμῶνος γλῶσσιν, προσπένεισε τὸν νεανίαν καὶ εἶπε:

— Θὰ ἐστέργετε ἀπὸ γὰρ νὰ με βοηθήσετε ὀλίγον;

— ὦ, δεσποινίς, εὐχαρίστως.

— Ἰδὼς τοῦτο εἶναι ὀχλῆρόν δι' ὑμᾶς.

— Οὐδόλως δεσποινίς.

— Θέλετε νὰ σᾶς παραδώσω τὴν ὀρμίαν μου;

— Καλλίτερον νὰ διαβῶ τὸν ποταμόν.

— Πόθεν;

— Διὰ τῆς γεφυρίδος τοῦ μύλου, ἥτις ἀπέχει μόλις ἑκατὸν βήματα.

Καὶ λέγων ταῦτα ἐτροχέετο πρὸς τὸν μικρὸν ξυλινὸν πόρον, οὗ τὸ μήκος, ἐκ μιᾶς μόνον πλευρᾶς περιτριζόμενον ὑπὸ κιγκλίδος, ἐξεκίνησε χολῶς ἀπὸ τοῦ μύλου, ὑπεράνω τοῦ καταρράκτου, ὁπόθεν κατακυλιστο ροχθοῦν κατὰ παχείς κρουνοὺς τὸ ὕδωρ εἰς τὴν βαθεῖαν αὐλάκα.

— ὦ, θεέ μου! πόσκις ὀφείλω νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην διὰ τὴν τόσῃ ἐνόχλησιν, εἶπεν ἡ Κεκιλία.

— ὦ, δεσποινίς, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι διασκέδασις.

— Ὁ μυλωθρός τερπόμενος ὑπὸ τῆς θέας τῶν διαδραματιζομένων, ἐπλησίασε πρὸς τὴν ὄχθην, ὅπως παρακολουθῇ τὰς περιπετείας τοῦ ἀγῶνος, ἡ δὲ Κεκιλία παραφερομένη ὑπὸ τοῦ πυρός τῆς θάσεως, εἶδεν πρὸς τὸν νεανίαν τὸν ἰχθύν, ὅστις ἀνεπαύετο ἐπὶ μικρὸν ἐκεῖ ὅπου ἐξήνθει εἰς ἀργυρώδεις ἀφρούς τὸ κύμα, ἡρεμῶν, ἀλλ' ἄγρυπνος ὅπως ἐπὶ νέας λείας ἐφορμηθῇ.

— Τί κρίμα, δὲν ἔχομεν κάμακα, εἶπεν ὁ Λαρόκ· θὰ τὸ ἐπληττον, καὶ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν θὰ εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς γλῶσσης· ἀλλ' ἄς ἀρκεσθῶμεν εἰς τὴν ὀρμίαν μας λοιπὸν.

Περὶσυνέλεξε τυλίσσων προδεκτικῶς τὸ νῆμα ἐπὶ τοῦ τροχίσκου, ἠλλαξε τὸ δέλεαρ, ἀκολουθῶν δὲ τὸν διωκόμενον ἰχθύν, ὅστις ἤρχετο κολυμβῶν ἐκ νέου, ἐπέτριψε μετὰ σπανίας δεξιότητος πρὸ αὐτοῦ τὸν μικρὸν φοξίνον. Ὁ τρώκτης ἀπλήστως κατέπιεν αὐτόν, κεντηθεὶς δ' ὑπὸ τοῦ ἀγκίστρου, ἔφυγεν ὡς βέλος ὑπὸ τὸ ρεῦμα, παρασύρων τὸ μετάξινον τῆς ὀρμιᾶς νῆμα, ὅπερ ἐξεκλίσσετο οὐρίττον ἐκ τοῦ τροχοῦ.

— Τὸν ἔχομεν! τὸν ἔχομεν! ἀνέκραξεν ἡ κόρη μετ' ἀκρατήτου ζωνρότητος· ἀνασύρατέ τὸν ἐκ τοῦ ὕδατος!

— Ὅχι, μὴ! θὰ καταστρέψετε τὸ ἔργον σας ἀνέκραξεν ὁ Ρουλέ· κουράσατέ τον, ἐκτυλίξατε κλωστήν, κ. Λαρόκ, ἐκτυλίξατε! . . . τρέχει ὡς διάβολος.

Ὁ Λαρόκ δὲν ἀπῆντησεν, ἀλλ' ἐπαλλεν ἀνὰ χεῖρας τὸν τροχίσκον ἐλίσσων καὶ ἐξελίσσων τὸ νῆμα ἀλληλοδιαδόχως, καὶ παρακολουθῶν τὴν πορείαν τοῦ θύματος, ὅπερ ἡμύνετο μετὰ θαυμασίας ἐπιμονῆς, ὁμοῦ δὲ μετὰ τῆς παρθένου διήνουν τὸν λειμῶνα, ἀνατρέχοντες τὴν ὁδόν, ἣν ἐκείνη μόνη εἶχε διέλθει πρότερον, βαίνουσα παρὰ τὸ ρεῦμα. Ὑπερεπίδων τὰς τάφρους, ἀπέτρεπον τοὺς παρεμβαλλομένους θάμνους, παρέκαμπτον τὰ δένδρα, ἀπολύοντες ἢ περισυλλέγοντες τὸ μετάξινον νῆμα, διεξάγοντες δὲ πεισματῶς κατὰ τοῦ ἐξαγριωθέντος νήματος ἀγῶνα ἀνυλεῖν.

Τέλος παρὰ τινά καιμὴν τοῦ ποταμίου ρεῖθρον, εἶδον μετὰ χαρᾶς τὸν τρώκτην ἀναπηδῶντα καὶ πληττοντα τὸ ὕδωρ διὰ τῆς οὐρᾶς, καὶ διὰ βραδείας ἀλλά στεργαῆς χειρονομίας ὁ νεκρὸς ἀνῆλθ', ἱστᾶμενος ἡδὺν, ἔδωκε τὴν λείαν πρὸς τὸ ἀνδρῶν.

— Ἐχετε δίκτυον; ἠρώτησεν.

— Ἄ! θεέ μου, τὸ ἀφῆκα ἐκεῖ ὅπου ἤμην πρῶν.

— Εἶναι μακράν ;

— Ὅχι ! τρία λεπτά μόλις ἀπέχει.

— Εὐρετέ το, παρακαλῶ.

Ὅτε ἱπποτισμός, οὔτε εὐλάβεια, οὔτε ἐπιτήδευ-
τος ἀβρότης ἐμεσοχώρει ἰδὼν μεταξὺ αὐτῶν, ἀλλ' ἦ-
σαν ἰδὼν ἀφελείς φίλοι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀπορροφώμε-
νοι ἔργου, καὶ μηδὺλως στενωχωρούμενοι πρὸς ἀλ-
λήλων. Ὁ Λαρόκ ἀπέστειλεν ἀπλοῦς τὴν Κεκιλίαν
διὰ τοῦ λειμῶνος, διότι περιέστη εἰς ἀνάγκην τοῦ
δίκτυου, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο ν' ἀφήσῃ τὸ νῆμα, ἡ δὲ
νεανίς ἐσπευδεν ἐπίσης ἀπλοῦς.

— Μὴ τρέχῃτε, δεσποινίς, ἔχομεν καιρόν. Πρὸς
τὸ παρὼν ἐξαπολύω κλωστήν, διότι ἂν ἀφήσω τὸν
ἰχθύν ν' ἀναλάβῃ ἀντενέργειαν, θὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ
τὰ αὐτὰ.

Ἡ Κεκιλία εἶχεν ἴδῃ ὀρμήσει πρὸς ἀναχώρησιν,
κατὰ μῆκος δὲ τοῦ ποταμοῦ, ὑπὸ τὰς παροχθίους
ἰτέας, ἡ ζωπρὰ τῆς περιβολῆς τῆς χοιρὰ ἐστίζε διὰ
φαιδρᾶς κηλίδος τὴν βαθυπράσινον βλάστησιν τῶν
ἀνδρίων.

Ἄλλ' ἐπανῆλθεν πνευστιδῶσα καὶ ἀνυσύχως ἡ-
ρώτης ;

— Τὸν κρατεῖτε ἀκόμῃ ;

— Μάλιστα, δεσποινίς. Τώρα προσοχή ! εὐρισκό-
μεθα εἰς τὴν καιρίαν στιγμήν. Ἀναλαμβάνω τὴν πο-
ρείαν μου, παρασύρω τὸν ἰχθύν κατὰ μῆκος τῆς
ὄχθης καὶ σὰς ἀποδίδω τὴν ὀρμὴν, ὑμεῖς δὲ μοι δι-
δετε τὸ δίκτυον, διότι κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν,
τὸ θῦμα προσέγγιζον τὴν παγίδα, θὰ ἐπιχειρήσῃ
νέαν ἀντίστασιν, καὶ δὲν πρέπει ἐννοεῖται, νὰ τῇ
ἐπιτρέψωμεν ν' ἀπαλλαγῇ. . . Εἰσθε ἐτοιμῃ ;

— Ναί !

Καὶ ἤρπαδεν αὐτὴ μὲν τὴν ὀρμὴν, ἐκεῖνος δὲ τὸ
δίκτυον, ἐν ᾧ χρόνῳ ἡμίθανες τὸ θῦμα ἀνίσχετο εἰς
τὴν ἐπιφάνειαν τῶν κυμάτων κατὰ δύο μόλις μέτρα
μακρὰν τῆς ξηρᾶς.

— Πόσον ὥραϊος εἶναι ! ἀνέκραξεν ἡ Κεκιλία, βα-
ρύνει τουλάχιστον τέσσαρας λίτρας ;

— Περισσότερον !

— Ἄ ! Θεέ μου ; προσοχή, μὴ δραπετεύσῃ ! προ-
σοχή, βλέπετε ἀνεγείρεται.

Ὁ ἰχθύς συναισθανόμενος ὅτι συνελήφθη ἐν τῇ
παγίδι ἐσκίρτησεν, ἀλλὰ μάτην· διὰ μιᾶς μόνης
δεξιᾶς χειρονομίας ὁ Λαρόκ ἔρριπεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς
γῆς, ὁμοῦ δὲ οἱ δύο ἄλιες ἐκυψάν ἐπ' αὐτοῦ.

— Ὅποια εὐτυχία ! ὅποια εὐτυχία ! ἀνέκραξεν ἡ
κόρη σκιρτῶσα ἐκ χαρᾶς ! ὦ, πόσον χαίρω, σὰς εὐ-
χαριστῶ, κύριε Λαρόκ ! ἀνευ ἡμῶν δὲν θὰ κατάρθουν
νὰ τὸν συλλαβῶ.

— Θὰ ἐπαναλάβῃτε τὴν προῆξιν, δεσποινίς, ἀνε-
κραξεν ὁ Ρουλέ ἀπὸ τῆς ἐντίπεραν ὄχθης, τώρα ὅτε
ἐμάθετε τὸν τρόπον. . . Ὡ, ὑπάρχουσιν ἄλλοι ἰχθύες
τοῦ εἶδους τούτου ! . . οἱ μυλωθροὶ τοὺς γνωρίζουσι.

— Καὶ δὲν ὀκνοῦσι τοῦ νὰ τοὺς περισυλλέξωσιν
εἰς τοὺς καταρράκτας τῶν δὲν ἔχει οὕτω ; εἶπεν ὁ
νεανίας γελῶν.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἡ θέσις τῶν τῶ ἐπιβάλλει,
ζῶσιν ἐντὸς τῶν ὑδάτων, καὶ τὰ ζῶα τοῦ ὕδατος
τοὺς γνωρίζουσι, νομίζεις τίς ;

— Καὶ ἰδὼν, δεσποινίς, τί θὰ πράξῃτε ; ἡρώτησεν
ὁ Λαρόκ.

— Ὡ, θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν, τί ὥρα εἶναι ;

— Εἶναι ἡ πέμπτη.

— Χριστέ μου ; καὶ ἐγὼ εἶχον ὑποσχεθῆ εἰς τὴν
δεσποινίδα Πελλεργρέν ὅτι θὰ ἐπανέλθω περὶ τὴν τε-
τάρτην. . . ἡ καταδίωξις καὶ ἡ συλλήψις τοῦ τρώ-
κτου διήρκεσε πλείοτερον τῶν δύο ὥρων.

— Ἄλλ' εὐρισκασθε ὄχι μακρὰν τῆς ἐπαύσεως.

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ μοι ἀφήσῃτε τὸν ἰχθύν καὶ τὰς
ὀρμὰς σας, δεσποινίς ; εἶπεν ὁ μυλωθρός ; θὰ σὰς τὰ
ῥέειν ἐν ὑπάλλινλός μου.

— Τὰς ὀρμὰς μου, μάλιστα, ἀλλὰ τὸν ἰχθύν τὸν
λαμβάνω ἐγὼ ἡ ἰδία. . . Χαίρετε καὶ Λαρόκ, καὶ πάλιν
εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοφροσύνην σας.

Ἀποθεῖσα δὲ τὸν τρώκτην ἐντὸς τοῦ κανίστρου,
ἔδραμε ἐλαφρὰ καὶ χαρίεσσα μέσῳ τοῦ λειμῶνος, πα-
ραιτοῦσα τοὺς δύο ἄνδρας ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Λιγόν.
Ἐσπευδε φοδουμένη μὴ ἐπιπληχθῇ, ἀλλ' ἐν τούτοις
ὑπερήφανος ἐπὶ τῇ κατορθώματι, ἐθεώρει, ἀνοίγουσα
τὸ κάλαμον ἀπόστιγμῆς εἰς στιγμήν, τὸν ὠραῖον ἰχθύν,
τοῦ ὁποίου τὸ ἀργυροειδὲς σῶμα ἐστίζον πορφυραῖ
κηλίδες, ὅτε δ' ἔφθασεν εἰς βαθὺ καὶ μελάνοκιον ἄλσος
αἰωνοβίων ἐλατῶν, ἤκουσε καλοῦσαν αὐτὴν τὴν φωνὴν
τῆς μητρὸς τῆς, ἣν εἶδε καθημένην ἐπὶ τῶν
ὕδροχαρῶν βρύων ἐκεῖ ὅπου ἐρρόχθη πίπτων ὁ κα-
ταρράκτης Λιγόν.

— Ὡ, μήτερ μου, ! ἀνέκραξεν ἐν ὀρμῇ ἐνθουσι-
ασμοῦ, ἰδέ, ἰδέ, τὴν ὠραίαν μου λαίαν !

Καὶ ἔδραμε πρὸς αὐτὴν ὀλοπόφυρος ἐκ ζωπρό-
ττος καὶ διαχυτικῆς θερμῆς, ἣν εἶχεν ἀπομάθει ἀπὸ
πολλοῦ, καὶ ὅλη εἰς τὴν χαρὰν ἀφιεμένη, ἐπεδείκ-
κυσε τὸ γέρας τοῦ ἀγῶνος αὐτῆς θριαμβικῶς.

Ἡ Λουίζα συνεκινήθη ὑπὸ τῆς ζέσεως ταύτης
ἥτις προσήγγιζε πρὸς αὐτὴν τὴν θυγατέρα τῆς μετ'
ἐμπιστοσύνης ἀπὸ πολλοῦ λησμονηθεῖσας· ἡ τετραν-
ματισμένη καρδιά τῆς ἐξωγκώθη, δάκρυα ἐπλήρωσαν
τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, τὸ πρῶτον δὲ ἰδὼν ἄφ' ὅτου
περιέπεδεν εἰς τὴν ὀδυνηρὰν κατάστασιν τῆς ὑπεί-
κουσα εἰς παράφθορον ὀρμὴν ἤρπασε τὴν κόρην ἀπὸ
τῶν χειρῶν, ἐκάθισεν αὐτὴν πλησίον τῆς, καὶ οἶο-
ναι ὑπ' ἀκαθέκτου τινὸς δυνάμεως ὠθουμένη, πε-
ριεπτύξατο αὐτὴν πολλὰκις ὅπως ἀποτίσῃ τρόπον
τινὰ ὅλην διὰ μιᾶς τὴν μέχρι τοῦδε καθυστερηθεῖ-
σαν στοργήν. Ἡ νεανίς ἐκπλαγεῖσά πως, παρεδόθη
εἰς αὐτὴν μετὰ μειδιάματος προσχαροῦς, καὶ βεβαιό-
ττος ἀορίστου ὅτι μεταβολὴ τις ἐν τῇ πρὸς ἀλλή-
λας σχέσει στιγμιαίως ἐπῆλθεν, ἀλλὰ μεταβολὴ εὐ-
τυχῆς. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἡ μήτηρ τῆς κατέκτα αὐτὴν
ἐκ νέου, ὅτι ἀκαριαίως ἀποκαθίστατο ὅλα πρὶν ἥτο,
ἀγαθὴ, γλυκεῖα περιφροντις· παρασσομένη δὲ μέχρι
βάθους ψυχῆς ἐν ταῖς ἀγκάλας τῆς ταλαίνης μη-
τρὸς ἥτις περιεπτύσσεται, ἐθώπευε καὶ συνέσφιγγεν
αὐτὴν μετ' ἀποφάσεως προφανοῦς ὅπως μηδέποτε
πλέον τῇ ἐγκαταλίπῃ, ἡ κόρη ἤρξατο κλαίονσα. Τό-
τε ἀμφοτέραι μηδεμίαν μὲν ἀρθρώσαναι πρὸς ἀλλή-
λας ἐρμυνηλαίαν, ἡ μὲν ἡμῶν ἡ ὑπόσχεσιν, ἀλλὰ συνεν-
νοούμεναι ἀμοιβαίως οἰομένη διὰ μυστικῆς ἐμπνεύ-
σεως τῶν καρδιῶν, διέμειναν ἐπὶ μικρὸν συμπελεγ-
μέναι ἀφῶνως, καὶ τοῦτῳ ἐν εὐδαιμονίᾳ οἶας ἀπὸ
πολλῶν μηνῶν ἰδὼν δὲ εἶχον γευθῆ.

Ἐπὶ τέλους ἡ μήτηρ ἀνέλαβε σχετικὴν ψυχραιμίαν
ταραχθεῖσα δ' ὑπὸ τῆς ιδέας ὅτι ἐπαφῆθη εἰς ἀδυ-

ναμία, ἥτο τόσον δυσχερὴς ἢ ἐξηγήσεις, προσεπάθη νὰ μεταβάλῃ τὴν φορὴν τῶν ἰδεῶν τῆς θυγατρὸς αὐτῆς. Ὅθεν ἀπομακρύνασα αὐτὴν ἐπ' ὀλίγον, ἀλλὰ μὴ ἀποχωρησθεῖσα, εἶπε·

— Πόθεν λοιπόν, ἤρχεσθ', ἀποθνήσκω μοι, ὅταν μὲ συνήντησας;

— Ἐκ τοῦ μύλου τοῦ Αἰρόν, ὅπου ἤγγρευσα αὐτὴν τὴν ἡλευτὴν λείαν.

— Τί! μύλου σου; —
Ἡ Κεκιλία ἠρθούσα, διότι αἰθνήσκει τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἢ τοῦ νεαροῦ ἀνδρὸς συνεργασία καὶ ἡ στιγμὴν μετ' αὐτοῦ συναφθεῖσα οἰκειότης τῇ ἐφάνη ἥττον ἢ πρότερον ἀπλῆ καὶ φυσική. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἥτο αὐτὴ ἡ ἐνσάρκωσις τῆς εὐκρινείας.

— Ὅχι μῆτέρ μου, εἶπεν, ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐργοστασίου, ὅστις εἶχεν ἔλθει ἐκεῖ χάριν ἐπισκευῶν ἐν τῷ μύλῳ, μ' ἐδοῦθησε, ἀνευ δὲ αὐτοῦ, δὲν θὰ ἔφερόν ποτε εἰς πέρας τὴν ἐπιχειρήσιν μου.

— Ἄ! ὁ κ. Λαρόκ... σοὶ ἐπέδειξε φιλοφροσύνην;

— Ὡ, πολλὴν μάλιστα! ὑπέλαθεν ἡ Κεκιλία, καὶ δὲν εἶναι ἡ πρότερον φερόα.

— Πῶς; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ ἀνυσύχως πῶς, τὸν συνήντησας καὶ ἄλλοτε εἰς Αἶρον.

— Ὅχι εἰς Αἶρον, ἀπάντησεν ἡ νεαρά κόρη μετ' ἡρεμίας καὶ γαλήνης αἰτίνες καθυσύχασαν τὴν μητέρα, ἀλλ' εἰς τὸ ἐργοστάσιον... Μάλιστα διεξεργαίωσεν ἐκεῖ πρὸς χάριν μου ἐργασίας τὰς ὁποίας θὰ σοὶ δείξω, ἂν θελήσῃς νὰ μ' ἀκολουθήσῃς ἐκεῖ ἡμέραν τινὰ κατ' αὐτάς, ἀντὶ νὰ μένῃς πάντοτε εἰς τὸν λειμῶνα.

Ἡ μήτηρ ὑψώσασα τὸ βλέμμα, εἶδε τὴν ὄψιν αὐτῆς μετὰ τὴν πατρὸς, παρὰ τὴν μομφὴν ἢ ἐλάλουν τὰ χεῖλη τῆς, προσεῖλκυσε δὲ τότε αὐτὴν ἐκ νέου καὶ τὴν ἡσπάζετο ἐπὶ τοῦ τραχήλου μετ' ἐνδοῦν χαρᾶς.

— Ναί, θὰ σὲ ἀκολουθήσω, ἂν τοῦτο σ' εὐχαριστῇ.

— Τὸ πιστεύω, εἶπεν ἡ Κεκιλία· καὶ ὁ πατὴρ μου πόσον θὰ χαρῇ! λυπεῖται ἐκεῖνος τόσον βλέπων σε πάντοτε μελαγχολικὴν!

Τὸ μέτωπον τῆς Λουίζης ἐπεσκοτίσθη καὶ ἐκλινε βαρὺ· ἀλλὰ ταχέως ἡ θλίβερά αὐτὴ ἐντύπωσις ἐξηλείφθη, ἐπανερχομένη δὲ εἰς τὸ ἀπασχολοῦν αὐτὴν θέμα.

— Λοιπόν, εἶπε, σὲ περιποιήθη ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐργοστασίου;

— Ναί, μῆτέρ μου. Εἶναι κάλλιστος νέος, λίαν εὐκρινὴς καὶ ἀφελής, φαίνεται δὲ καὶ ἱκανώτατος, διότι ὁ πατὴρ μου, ὅστις ὡς γνωρίζεις μόνον τοὺς ἔχοντας ἡθικὴν ἀξίαν ἀγαπᾷ, τὸν ἐκτιμᾷ πολὺ... Ὡς μηχανικὸς προφανῶς, εἶναι ἄριστος.

— Καὶ ὡς ἀλγεύς; ἠρώτησε μετὰ τὴν ἡμέραν.

— Ὡς ἀλγεύς, συλλαμβάνει τοὺς τρώκτας θαυμασίως.

— Καὶ τί σοὶ ἔλεγεν ἐν ὄσφ' ἡλεεῖτε;

— Ὡ! οὐδὲν ἀπολύτως! μῆπως εἶχον καιρὸν πρὸς συνδιαλέξιν; οὐκ εἶπα λοιπόν! ὁρῶντος μου ὁρῶντος κατὰ τὴν τοῦ ἰχθύος, ὅστις ἔφευγε τοῦ παρὰ τὴν ὁρμὴν καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ πνεῦμα ἀπασχολημένον ἀλλοτρίως· θὰ συλληθῇ ὁ τρώκτης; δὲν θὰ συλληθῇ! ἴδου εἰς τί κατεγινόμεθα! ἔπειτα θέλεις νὰ σοὶ εἰπῶ τί φρονῶ;

— Ναί.

— Αἶ, λοιπόν, ὁ κ. Λαρόκ δὲν στίλβει διόλου... πάντοτε ὁσάνκις μὲ συναντήσῃ, χάνεται ὡς εἰ αὐτὸν κατέπληττον... μὲ φοβεῖται!... καὶ ἔλεπε τὸ ζήτημα τοῦ ἰχθύος, πιστεύω ὅτι ποτὲ, ὦ, ποτὲ δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ μείνῃ ἐνώπιόν μου πλέον τριῶν λεπτῶν, δηλαδὴ πλέον τοῦ χρόνου ὅσοι ἀπαιτεῖται ἵνα μὲ χαριεῖται καὶ ἐρωτήσῃ ὅτι τίς ἔχετε, ὁδοποιεῖς; ἔπειτα ἀποσύρεται κατέρυθος ὡς κῆρυξ ἀλεκτοροῦ, φαίνόμενος ὅτι ἀποδρεῖ πᾶς νὰ χρησιμευθῇ τοὺς βραχίονας καὶ τὰς κνήμας του.

Ἐγὼ λαλοῦσα οὕτως ἡ κόρη ἀφροντῇ καὶ φαιδρά. Ἡ δὲ μήτηρ ὑπέλαβε...

— Πῶς τὸν εἰρωνεύεσαι τὸν δυστυχὲ νέον!

— Ὡ, δὲν τὸν εἰρωνεύομαι! εἶπεν ἡ Κεκιλία, προσλαμβάνουσα ἥθος σπουδαῖον αὐτοστιμῇ τὸν δεικνύω τριούτον, διότι τοιοῦτος εἶναι! Ἀλλὰ δὲν ἐνυπάρχει ἀποδοκιμασία εἰς τὴν περὶ αὐτοῦ ἰδέαν μου· μοὶ ἀρέσκει, τοιοῦτος, πολλὴ πλείονος ἢ ἂν τὸν ἐδωκεν οἰκονομία καὶ σεμνότησαν.

Ἀλλ' ἐσίγησεν ἀποτόμως, καὶ ἀτενίσασα τὴν μητέρα αὐτῆς, ὥσπερ συνησθάνθη ἀφινιδίως ὅτι πλείονα τοῦ δέοντος εἶπε, προσέθηκε:

— Κ' ἔπειτα, τὸ τελευταῖον αὐτὸ δὲν ἀποβλέπει εἰς ἐμὲ καὶ ὀλίγον μοὶ ἐνδιαφέρει! ὁ κ. Λαρόκ μὲ περιποιήθη· θὰ τῷ ἐκφράσω εὐχαριστίαν, διὰ τοῦ πατρὸς μου, καὶ οὕτως ἀπαξ διὰ παντός θὰ ἐξοφλήσω ὅ,τι τοῦ ὀφείλω.

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης θὰ τῷ εὐχαριστήσω, εἶπεν ἡ μήτηρ διὰ θαῖος τόνου φωνῆς.

Ἠγέρθη τότε, περιέπλεξε τὸν βραχίονα τῆς κόρης ὑπὸ τὸν ἑαυτῆς καὶ οὕτω σπργακῶς συμπεπλεγμέναι ἐβάδισαν πρὸς τὴν ἐπαυλιν.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ Ραούλ Περινιὸν ἐξῆλθεν εἰς τὴν ἐπαυλιν, τὴν ἑσπέραν δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μετὰ τὸ δείπνον, ἐνῶ ὁ νεανίας μετὰ τῆς οἰκοδομοποινίδος καὶ τῆς παιδαγωγοῦ παρεδίδότο εἰς θεωρῶδες παίγιον, ὁ Δαβὶδ παρεκάλεσε τὴν σύζυγόν του ν' ἀκολουθήσῃ αὐτὸν εἰς τὸν κοιτῶνά του.

Τὸ πρῶτον ἦν ἀπὸ πολλῶν μυνῶν τῇ ἐλάλει κατὰ τὸν ὁρῶν ἄλλον ἢ ἐν τῇ γενικῇ συνδιαλέξει, μετὰ παλμῶν δὲ βαδίσασα πρὸς αὐτόν, ἐκάθισε πρὸ τοῦ γραφείου ὡς κατηγορούμενος ἐν τῷ δικαστηρίῳ καὶ παρεσκευάσθη ὅπως ἀκρασθῇ. Ἐκεῖνος, συγκέκνημένος ὢν ἐπίσης, διέμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιγῆς, οἷον ἐκζητῶν τὰς λέξεις, ἔπειτα δὲ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Φρονῶ ὅτι δὲν ἀρμόζει νὰ διατελεῖτε ἐν ἀγνοίᾳ τῶν αἰτίων τὰ ὁποῖα φέρονται ἐδῶ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Περινιόν. Δὲν πρόκειται περὶ διατριβῆς χάριν βιομηχανικῶν μελετῶν, ὡς εἶπον εἰς τὴν Κεκιλίαν; ἀλλὰ μελετῶμεν ὁ συντάγματάς τῆς κ' ἐν νὰ ἀναθεύσωμεν τὰ δύο τέκνα μᾶς. Σὰς προεδοχῆς λοιπὸν περὶ τούτου, ἵνα καταστήσῃτε τὴν συμπεριφορὰν ὅμων ἀνέναντι τοῦ νεανίου σύμφωνον ἄρως τὰς ἐπιθυμίας μου. Νομίζω ὅτι ἡ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων εὐκρινείας φιλία μεταξὺ αὐτῶν θὰ διευκολύνῃ τὴν γέννησιν πληροφορέρας συμπαθείας, καὶ ἐπομένως τοῖς ἐπιτρέπεται νὰ σφίγγωσι τὰς χεῖρας ἀλλήλων ἀνευ

ἐπιφυλάξεως. Πιστεύω δὲ ὅτι φρονίμως πράττω, διότι ἡ εὐδαιμονία εἶναι τι σπάνιον, καὶ ὅπως ἐξασφαλίσῃ τῆς αὐτῆς χάριν τῶν προσφιλῶν αὐτῷ ὄντων, πᾶσα περίεργος εἶναι ἥτιον τῆς δεούσης.

Σιωπῶντας προσεῖδε τὴν σύζυγόν του ὡσεὶ ἀναμνην ὅπως αὐτὴ τῷ ἀπευθύνῃ ἀπάντησιν· ἀλλ' ἐκείνη ἐτήρησε σιωπὴν· μετὰ τόνου δὲ σθεναρωτέρου τότε ὁ Δαβὶδ ἐπανάλαβε τὴν ἐκείνην.

— Δὲν πιστεύω ὅτι θὰ ἐπενέγκητε παρατηρήσεις, ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς ταύτης; Εἶναι ὑφ' ὅλας τὰς ἐπὶ οὐραίοις ἐξαιρέτος· τιμὴν, ἀτομικὰ προσδόντα, γένος καλόν, περιουσίαν, πᾶν ὅτι δύναται τις νὰ εὐχρησθῇ ἐν τῷ γαμβρῷ ὁ Ραοὺλ συνενοῖ.

Ἡ Λουῖζα ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπάντησεν.

— Ἄν στερεῇ ἡ Κεκιλία, ἔχει καλῶς.

Ἡ φράσις ὅμως αὕτη δὲν ἵπτοῦν ἀπάντησις ἢ ἀνέμενον ὁ Δαβὶδ, ὅστις ἐκλαβὼν αὐτὴν ὡς παρασιώπησιν, ὑπέλαβεν:

Ἔχετε λοιπὸν λόγους ὅπως πιστεύετε ὅτι ἡ Κεκιλία δὲν εἶναι διατεθειμένη ἵνα νυμφευθῇ τὸν Ραοὺλ;

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος οὐδὲνα.

Ἐνόςω λοιπὸν δὲν παρουσιάσθῃ τὸ τοιοῦτο, θὰ εὐγνωμονῶ πρὸς ὑμᾶς ἂν συντελέσετε πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου μου.

— Δύνασθε νὰ ἴσθε βέβαιος περὶ τῆς πλήρους προθυμίας μου.

Ὁ Δαβὶδ νύχαρίστησεν αὐτῇ διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς, ἀνοίξας δὲ τὴν θύραν τοῦ θαλάμου, ἀφῆκεν αὐτὴν ἐλευθέραν ὅπως ἐπαγέλῃ εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὅτε ἀπέμεινε μόνος, ἤρχισε διερωτώμενος τί ἄρα γὰρ ἡ Λουῖζα ὑπενόει διὰ τῆς ἐλαστικῆς ἐκείνης ἀπαντήσεως· εἶχεν εἰδήσεις περὶ τοῦ Ραοὺλ ἐπιτροπούσας αὐτῇ τὸ ν' ἀμφιδόλλῃ περὶ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ τέκνου των; ἀπῆλθον ἀνεκάλυψεν μυστικὸν αἰσθημα γυννόμενον ἵδην ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς θυγατρὸς του ἀδύνατον τῷ ἐφαίνετο τοῦτο. Ἀνυσχῶν ἐν τούτοις ἀπεφάσισεν ὅπως ἐπαγρυπνίσῃ προσεκτικῶς.

Τὴν ἐπιούσαν ὁδηγῆσας τὸν μέλλοντα γαμβρὸν εἰς τὸ ἐργοστάσιον ἐγνώρισεν αὐτὸν μετὰ τοῦ Λαρόκ. Δὲν ἠδυνήθη δὲ νὰ συγκρατήσῃ κίνημα εὐαρεσκείας ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἐμπαθοῦς ἐνδιαφέροντος μεθ' οὗ ὁ Ραοὺλ ἐνέκυψεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν νεωστὶ ἐκεί ἐγκαθιδρυθεῖσων μηχανῶν χάριν ἡλεκτρικῶν πειραμάτων. Ὁ νεανίας ἐξήντησε μακρὰς πληροφορίας περὶ τῶν φάσεων δι' ὧν διήλθε διαδοχικῶς ἡ ἐργασία, μέχρις ὅτου φθάσῃ εἰς τὸ στάδιον τῆς παρούσης πρακτικότητος, καὶ ἐξενεγκῶν παρατηρήσεις οὐχὶ ἀστόχους, ἐλήνεσεν ἐν ἀρμοδίῳ μέτρῳ τὸν διευθυντὴν, ὃν ὁ Δαβὶδ μετὰ ζήσεως συμπεριελάμβανεν ὡς συνεργάτην, ὁμιλῶν περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ ἐρευνῶν. Ὁ Περιγινὸν καὶ ὁ Λαρόκ τὴν αὐτὴν σχεδὸν ἔχοντες ἡλικίαν, ἦσαν ἀπόφοιτοι τῆς αὐτῆς σχολῆς, καίτοι δὲ ἄγνωστοι πρὸς ἀλλήλους τέως, εἶχον ἵδην πλείστους λόγους ὡς συμπαθῆσιν πρὸς ἀλλήλους, τοῦθ' ὅπερ πάραυτα ἐπραγματοποίησε, μεθ' ὧριατον δὲ διάστημα χρόνου ὁ Δαβὶδ ἀναχωρῶν τοῦ γραφείου, ἀφῆκεν ἐν αὐτῷ τοὺς δύο νεανίας πεφιλωμένους ἀλτῶς.

Ὁλόκληρον τὸ μηχανεῖον ὑπέστη λεπτομερῆ ἐτασμον ὑπὸ τοῦ Ραοὺλ, ὅστις περιῆλθε πᾶν τὸ ἐργαστή-

ριον ἐπισταμένως, καὶ πᾶν τὸ χημεῖον ἐξηρεύνησεν. Ὁ ἐπισκέπτης ὡμολόγησεν εἰδικὴν κλίσιν πρὸς τὰς χημικὰς ἐργασίας, ὡς γνήσιος μαθητῆς τοῦ Σανδρέν, ἀλλ' ὁ νεαρὸς διευθυντὴς ἐξεδήλωσε πλείονα ζέσιν πρὸς τὰς φυσικὰς μελέτας, ἐπέδειξε δὲ καὶ τινὰς τελειοποιήσεις ὑπ' αὐτοῦ ἐπενεχθείσας εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν μηχανῶν.

— Οἱ δύο ἡμεῖς, εἶπε φαιδρῶς ὁ Ραοὺλ, θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἀποτελέσωμεν στοιχεῖον ἰσορροποῦν πρὸς τὸν κ. Ἐρβελέν καὶ νὰ διευθύνωμεν τὸ κατὰστημα θαυμασίως. Ἀλλὰ, προσέθηκε παρατηρήσας ἐλαφρὰν ἀνυσχίαν, σκιάν ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ἀνδρατοῦ του, δὲν ἀξίω νὰ διευθύνω αὐτοπροσώπως ἐγὼ ὅτιδήποτε, ὦ, ὅχι, οὐδεμίαν ἔχω διοικητικὴν ἰδιοφυίαν, ἀλλ' εἶμαι ἀποκλειστικῶς ἀφωσιωμένος εἰς τὰς χημικὰς ἐργασίας. Μόνον τὰ ψαλιδία μου ἀγαπῶ· ἂν ἠναγκαζομην νὰ διέλω, ὡς ὑμεῖς, τοσοῦτος ἐργάτης, θὰ παρεφρόνουν ἐξάπαντος.

Ὁ Λαρόκ συνησθάνθη τὴν ἐν τῇ διαδηλώσει ταύτῃ ἐνυπάρχουσαν ἀβρότητα, καὶ ὡμολόγησε κατ' ἰδίαν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν νεανίαν. Ἐκτοτε οὐδεμίαν πλέον ἐμμεσοχώρησε μεταξὺ αὐτῶν ἐπιφυλάξεως νέφος, ἀλλ' ἀπεφάσισαν στερεῶς νὰ διαδιώσωσιν ἐν οικειοτάτῃ φιλίᾳ.

— Ἐσχον, βλέπετε, διδάσκαλον; εἶπεν ὁ Ραοὺλ, ἔσχον ἄνδρα, τὸν καθηγητὴν Σανδρέν. Πᾶσαι αἱ εὐτυχεῖς ἀνακαλύψεις τῆς νεωτέρας μικροβιολογίας εἰς αὐτὸν ὀφείλονται· μὴ νομίσετε ὅμως ὅτι ὁ θαυμασὸς οὗτος σοφὸς ἀσχολεῖται εἰς μόναν τὰς ὑψηλὰς θεωρίας, οὔτε τὰς ἀπλουστάτας ἐρεῖνας, οὔτε τὰς ταπεινοτάτας μεθόδους οἰαςδήποτε βελτιώσεως δὲν καταφρονεῖ. Ἐφεῦρε τρόπον συντηρήσεως τοῦ ζύθου, ὅστις ἐπλούτισεν ὅλους τοὺς ζυθοπώλας τοῦ Βορρέ, ἵδην δὲ ἀσχολεῖται εἰς τὴν πραγματοποιήσιν ἐφευρέσεως καθιστώσης τὰ ἄμυλα ἀπρόσβλητα ὑπὸ ζυμώσεως.

Ὁνομάζει γελῶν τὸ χημεῖον τοῦ μαγνηῖον!...

Δὲν συμφωνεῖτε μετ' ἐμοῦ ὅτι ἡ ὠφέλεια ἡ προσγινόμενη εἰς τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν διὰ τῆς βιενκολύνσεως τῆς παγκοσμίου διατροφῆς εἶναι τὸ λαμπρότατον τῶν ἔργων; διάσημος ἀνὴρ ὁ Προσπέρ Σανδρέν!... ὅταν τὸν γνωρίσητε...

— Θὰ τύχω λοιπὸν τῆς εὐκαιρίας ἵνα τὸν ἴδω ἐνταῦθα;

— Ἐρχεται ἀπὸψε μετὰ τοῦ θεοῦ μου, τοῦ συνταγματάρχου Περιγινόν... Πιστεύω ὅτι πρόκειται περὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ κ. Ἐρβελέν, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ζητηθῇ ἡ γνώμη τοῦ μεγάλου διδασκάλου. Πρέπει ὅμως νὰ μάθωτε ἐν πρώτοις ὅτι ὁ θεὸς μου καὶ ὁ καθηγητὴς εἶναι οἱ ἀχώριστοι φίλοι τοῦ πατρωνός σας.

— Ὡ, τοῦτο τὸ γνωρίζω ἀπὸ πολλοῦ.

— Ἐν Παρίσι οἱ τρεῖς οὗτοι οὐδέποτε ἀπεχωρίζοντο ἀλλήλων οὕτως εἰπεῖν... ἀλλ' ἀφ' ὅτου ὁ κ. Ἐρβελέν ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαθιδρυθῇ ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἐπὶ μακρὸν ἴσως...

Καὶ ἐκφῶν ὁ νεανίας τὰς λέξεις ταύτας κατεσκόπευε τὸν Λαρόκ διὰ τοῦ κἀνθοῦ τῶν ὀφθαλμῶν ὅπως κατανοήσῃ ἂν οὗτος εἶχεν εἰδήσιν τῆς οἰκογενειακῆς τοῦ πατρωνος συμφωρίας. Ἀλλ' ὁ διευθυν-